

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Koška a přísedících Věry Malachové a Evy Raisové v právní věci **žalobkyně a) Marie S**, nar. bytem , b) **Marie E**, nar. bytem , obě právně zastoupené JUDr. Petrem Tandlerem, advokátem se sídlem Barvířská 125, Liberec III, proti žalovanému **Horizont ISPL v.o.s.**, se sídlem Bohumínská 788/61, Ostrava, IČ: 28599373, insolvenční správce společnosti BRANALDI, s.r.o., se sídlem Brandýs nad Labem, Brázdimská 2236, IČ 25110659, o **povinnosti k náhradě nákladů na výživu pozůstalých a o jednorázové odškodnění pozůstalé, takto:**

rozsudkem pro uznání

- I. **Žalovaný je povinen** hradit na náhradě nákladů na výživu pozůstalých 5.611,80 Kč měsíčně od 17.4.2012 do 31.12.2012, částku 5.531,80 Kč od 1.1.2013 do 31.12.2014, částku 5.417,80 Kč měsíčně od 1.1.2015 do 31.12.2015, částku 5.377,80 Kč měsíčně od 1.1.2016 do 31.12.2016 a částku 5.219,80 Kč měsíčně od 1.1.2017. Lhůta k plnění se neurčuje.
- II. **Žalovaný je povinen** zaplatit žalobkyni Marii S, nar. , **240.000,- Kč** se zákonným úrokem z prodlení od 17.4.2012 do zaplacení. Lhůta k plnění se neurčuje.

a dále rozsudkem

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni Marii S██████, nar. ████████ **260.000,- Kč** se zákonným úrokem z prodlení od 17.4.2012 do zaplacení. Lhůta k plnění se neurčuje.

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve 114.998,- Kč k rukám právního zástupce žalobkyně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 25.2.2014 domáhají po žalovaném zaplacení nákladů na výživu pozůstalých ve výši 9.996,80 Kč měsíčně a jednorázového odškodnění pro první žalobkyni v celkové výši 500.000,-Kč. Žaloby byly odůvodněny tím, že otec žalobkyně a) a partner žalobkyně b) pan Karel S██████, nar. ████████, utrpěl dne 16.4.2012 při plnění pracovních úkolů u společnosti BRANALDI, s.r.o. smrtelný úraz, tento byl způsoben pochybením dané společnosti, a tedy jako pozůstalá žádá po dané společnosti zaplacení náhrad výše uvedených, a žalovaných ve věcech vedených u Okresního soudu Liberci pod sp. zn. 16 C 83/2014 a 16 C 99/2014. Výši jednorázového odškodnění odůvodnili tím, že podle ustanovení § 378 zákoníku práce má žalobkyně a) nárok na odškodnění ve výši nejméně 240.000,- Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o nezletilé dítě ve věku necelých 4 let, bude jednorázové odškodnění v této výši nedostatečné, a proto žádají částku ve výši 500.000,- Kč. Soud pak obě řízení ve smyslu ustanovení § 112 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, dále jen o.s.ř., v zájmu hospodárnosti řízení spojil ke společnému řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí, resp. odmítnutí žaloby, a to z důvodu nesprávného postupu soudu v případě návrhu žalobce na pokračování v řízení. Žalovaný uvedl, že soud nebyl oprávněn v přerušeném řízení pokračovat. Dále uvedl, že v případě, že pokud žaloba nebude zamítnuta, resp. odmítnuta, tak uznává nárok žalobkyň co do výše nákladů na výživu pozůstalých v souladu s ustanovením § 377 zákoníku práce, měsíčně částkou 9.996,80 Kč poníženou o částku odpovídající výší sirotčímu důchodu žalobkyně a), a to ode dne 17.4.2012. Dále žalovaný uznal nárok žalobkyně na jednorázové odškodnění co do částky 240.000,- Kč v souladu

s § 378 zákoníku práce. S dalšími nároky žalobkyně žalovaný nesouhlasil.

Soud se nejdříve musel vypořádat s námitkou žalovaného, zda vůbec mohlo být v přerušném řízení pokračováno a zda mohlo být pokračováno s insolvenčním správcem žalovaného. Soud v této věci odkazuje na své podrobné odůvodnění v usnesení č. j. 16 C 83/2014-32 ze dne 4. května 2017, kde se touto otázkou podrobně zabýval. K tomu soud pouze uvádí závěr svého rozhodnutí, kdy prohlášením konkurzu na majetek žalované společnosti BRANALDI, s.r.o. bylo řízení v projednávané věci přerušeno a soud zároveň vyrozuměl účastníky a poučil je, že v řízení může být pokračováno na návrh žalobkyně nebo insolvenčního správce, neboť předmětem řízení je právo postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona. Právní zástupce žalobkyně podáním doručeným soudu dne 18.04.2017 navrhl, aby v přerušném řízení bylo pokračováno s tím, že účastníkem řízení na straně žalované se stává insolvenční správce žalovaného.

K tomu soud dále uvádí, že pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim na roveň postavené neuplatňují jejich věřitelé v insolvenčním řízení přihláškou, ale vůči osobě s dispozičními oprávněními k majetkové podstatě (§ 229 IZ). Pokud by osoba s dispozičními oprávněními k majetkové podstatě odmítla z různých důvodů uspokojit takto uplatněnou pohledávku za majetkovou podstatou anebo pohledávku jí na roveň postavenou, nezbyvá věřiteli poté nic jiného, než uplatnit tuto pohledávku žalobou podanou proti osobě s dispozičními oprávněními u obecného soudu. V tomto případě, kdy je nesporné, že se jedná o pohledávku za majetkovou podstatou, obecným soudem osoby s dispozičními oprávněními je okresní soud, v jehož obvodu má osoba s dispozičními oprávněními sídlo.

Z výše uvedeného lze tedy uzavřít, že v souladu s insolvenčním zákonem mohlo být v přerušném řízení pokračováno a osobou s dispozičními oprávněními je insolvenční správce žalovaného.

Soud se dále již zabýval samotnými nároky žalobkyně. Žalovaný v průběhu řízení uznal částečně nárok žalobkyně, tak jak je uvedeno výše. Žalobkyně s tímto částečným uznáním souhlasily a navrhly, aby soud rozhodl o části tohoto nároku, který žalovaný uznal rozsudkem pro uznání.

Podle ustanovení 153a odst. 1 o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce. Podle odst. 2 stejného ustanovení rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2).

Žalobou byl uplatněn nárok na peněžitě plnění vyplývající z ustanovení § 377 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. zákoník práce účinného ke dni podání žaloby, dále jen ZP, podle kterého náhrada nákladů na výživu pozůstalých přísluší pozůstalým, kterým zemřelý zaměstnanec výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat, a to do doby, do které by tuto povinnost měl, nejdéle však do konce kalendářního měsíce, kdy by zemřelý zaměstnanec dosáhl 65 let věku. Podle odst. 2 stejného ustanovení náhrada nákladů podle odstavce 1 přísluší pozůstalým ve výši 50 % průměrného výdělku zaměstnance, zjištěného před jeho smrtí, pokud výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat jedné osobě, a 80 % tohoto průměrného výdělku, pokud výživu poskytoval nebo byl povinen poskytovat více osobám. Od částek připadajících na jednotlivé pozůstalé se odečte důchod přiznaný pozůstalým. K případnému výdělku pozůstalých se nepřihlíží. Podle stejného ustanovení odst. 3 při výpočtu náhrady nákladů na výživu pozůstalých se vychází z průměrného výdělku zemřelého zaměstnance; náhrada nákladů na výživu všech pozůstalých nesmí však úhrnem převýšit částku, do které by příslušela zemřelému zaměstnanci náhrada za ztrátu na výdělku podle § 371, a nesmí být poskytována déle, než by příslušela zemřelému zaměstnanci podle § 371 odst. 6. Podle ustanovení § 378 Jednorázové odškodnění pozůstalých přísluší pozůstalému manželovi a nezaopatřenému dítěti, a to každému ve výši nejméně 240 000 Kč; rodičům zemřelého zaměstnance, jestliže žili se zaměstnancem v domácnosti, v úhrnné výši nejméně 240 000 Kč. Jednorázové odškodnění ve výši nejméně 240 000 Kč přísluší i v případě, že se zemřelým zaměstnancem žil v domácnosti pouze jeden rodič. Podle ustanovení § 203 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení prisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť.

Žalobkyně požadovala částku ve výši 500.000,- Kč jakožto jednorázové odškodnění, žalovaný však daný nárok uznal jen částečně a to co do částky ve výši 240.000,- Kč. Žalovaný dále uznal nárok žalobkyně ohledně náhrady nákladů na výživu pozůstalých. Soud při výpočtu náhrady nákladů na výživu pozůstalých vycházel z průměrného výdělku zemřelého zaměstnance, který činil 12.496,- Kč, od kterého odečetl přiznaný sirotčí důchod pozůstalé dcery. Z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o výši přiznaného sirotčího důchodu pro žalobkyni a) soud zjistil, že za období od 16.4.2012 do 31.12.2012 činil sirotčí důchod částku ve výši 4.385,- Kč, za období od 1.1.2013 do 31.12.2014 činil částku 4.465,- Kč, za období od 1.1.2016 do 31.12.2016 činil 4.619 a za období od 1.1.2017 doposud činil 4.777,- Kč. Soud přiznal tuto náhradu ve výši 80 % tohoto průměrného výdělku, jelikož výživu zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat více osobám, a to družce a nezl. dceři, 80 % tohoto průměrného výdělku činila částku ve výši 9.996,80 Kč měsíčně. Soud tak přiznal žalobkyni a) náhradu nákladů na výživu pozůstalé tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalovaný nárok v průběhu řízení částečně uplatněný žalobkyněmi uznal a zároveň žalobkyně navrhly, aby soud rozhodl podle tohoto uznání, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 153a odst. 1 o.s.ř. ve věci rozsudkem pro uznání podle tohoto uznání. V odůvodnění rozsudku pro uznání pak uvedl pouze předmět řízení a stručně uvedl důvody, pro které rozhodl rozsudkem pro uznání (§ 157 odst. 3 o.s.ř.).

Soud se dále zabýval zbytkem nároku na jednorázové odškodnění ve výši 260.000,- Kč, který žalovaný neuznal.

Soud v řízení provedl následující listinné důkazy: rodný list žalobkyně a), úmrtní list Karla S [REDACTED] pracovní smlouva Karla S [REDACTED], záznam o úrazu, příkaz č. j. 14730/7.41/12/14.3-2 Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj, potvrzení Úřadu práce ČR, nájemní smlouva žalobkyně b), předžalobní upomínka, uplatnění pohledávky postavené na roveň pohledávkám za podstatou u žalovaného,

V řízení bylo nesporné, že dne 16.4.2012 utrpěl Karel S [REDACTED] nar. [REDACTED] (dále jen zemřelý) smrtelný pracovní úraz a že byl na základě pracovní smlouvy ze dne 20.3.2012 zaměstnancem společnosti BRANALDI, s.r.o. Dále bylo nesporné, že odpovědnost společnosti za pracovní úraz je dána v plném

rozsahu. Spornou skutečností zůstalo, zda a v jakém rozsahu vznikl žalobkyni nárok na jednorázové odškodnění.

Rodným listem Marie S [REDAKCE], nar. [REDAKCE] bylo potvrzeno, že zemřelý Karel Strass byl otcem žalobkyně a). Úmrtím listem bylo prokázáno, že Karel Strass zemřel dne 16.4.2012.

Z pracovní smlouvy ze dne 20.3.2012 soud zjistil, že mezi zemřelým a společností BRANALDI, s.r.o. byla uzavřena pracovní smlouva na dobu určitou, a to do 31.12.2012. Zemřelý byl zaměstnán jako pracovník ve výrobě - obsluha stroje, s místem výkonu práce v Chrastavě.

Ze záznamu o úrazu ze dne 18.4.2014 bylo zjištěno, že v provozovně společnosti BRANALDI, s.r.o. v Chrastavě na pracovišti výsekových lisů došlo dne 16.4.2012 v 14 hod k pracovnímu úrazu u Karla S [REDAKCE] který na následky pracovního úrazu zemřel. Z příkazu č. j. 14730/7.41/12/14.3-2 Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj bylo zjištěno, že oblastní inspektorát práce provedl kontrolu u společnosti BRANALDI s.r.o., a to v provozovně v Chrastavě. Kontrola byla zaměřena na dodržování právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce v souvislosti s kontrolou příčin a okolností pracovního úrazu. Příkazem bylo prokázáno, že společnost BRANALDI s.r.o. byla uznána vinnou za správní delikt na úseku práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm f) zákona o inspekci práce a byla jí uložena pokuta ve výši 90.000,- Kč. Při kontrole bylo prokázáno, že kontrolovaná společnost nezajistila dostatečné a přiměřené informace zaměstnancům v pracovním poměru podle potřeb vykonávané práce a dopustila se jednání, za které nese objektivní odpovědnost a které může být postižena uložením sankce.

Ze zprávy úřadu práce ČR bylo zjištěno, že žalobkyně b) v období od ledna 2009 do července 2009 a dále od října 2011 do února 2012 pobírala dávky pomoci v hmotné nouzi, žalobkyně b) byla zároveň osobou společně posuzovanou, a to s osobou zemřelého.

Z dopisu právního zástupce žalobkyň ze dne 26.6.2014 bylo zjištěno, že žalobkyně uplatnily svůj nárok u žalovaného, ale insolvenční správce na daný dopis nijak nereagoval.

Soud dále v řízení vyslechl žalobkyni b) a z její výpovědi bylo zjištěno, že žila se zemřelým jako druh a družka, a to od roku 2008, kdy zemřelý opustil dětský domov. Z jejich vztahu

se jim narodila dcera Marie S██████████, nar. ██████████. V rodině fungovaly normální vztahy včetně soužití mezi otcem a dcerou. Zemřelý se řádně o dceru staral, pečoval o ni stejně jako žalobkyně b). Se zemřelým měla žalobkyně b) bezproblémový vztah, dá se říci až krásný, byl bez konfliktů a hádek. Zemřelý byl obětavým otcem, pro dceru by udělal vše. V této době byla žalobkyně b) evidována u úřadu práce v Liberci. Měla příjmy pouze ze sociálních dávek, na jejich výši měla vliv skutečnost, že byla vedena společná domácnost se zemřelým, který byl výdělečně činný. Jediným zdrojem příjmů rodiny pak byla mzda zemřelého a dávky sociální podpory, které žalobkyně b) odhadla ve výši zhruba 5.000,- Kč měsíčně. Součástí těchto příjmů byla mateřská v částce 3.800,- Kč měsíčně. Dcera v té době byla zdravá bez nějakých zvýšených potřeb, nároků. V době po úmrtí jejího druha pobírala žalobkyně b) pouze rodičovskou, jiné příjmy neměla. V dané době se zadlužila, vznikl jí dluh na elektřině, s tíživou situací jí pomáhala rodina. Dcera zemřelého v určité době začala jejího bratra oslovovat táto, jelikož vlastního neměla a slyšela to od dětí bratra. Prakticky dvakrát týdně chodí s dcerou na hřbitov za jejím bývalým druhem, kde dcera dává svému otci květiny a obrázky s tím, co se událo ve škole. V současné době žije ve společné domácnosti s dcerou a má nového partnera. Tento je výdělečně činný a má příjem ve výši 10.200,- Kč měsíčně. V době soužití se zemřelým hradili náklady na bydlení, živobytí z jeho příjmů. S ohledem na výši příjmů jsme neměli možnost z těchto vytvořit nějaké úspory do budoucna. V době soužití se zemřelým neměla ona ani dcera žádný majetek výraznější hodnoty - nemovitosti, cennosti, bydleli v nájemním bytě, za který hradili nájemné. V současné době má další dítě s novým partnerem Martin N██████████, nar. ██████████. Z tohoto soužití se jim narodila dcera Eliška N██████████, nar. ██████████.

Žalovaný v řízení nebyl vyslechnut, neboť se vždy z jednání omluvil, proto bylo vždy jednáno v jeho nepřítomnosti (§101 odst. 3 o.s.ř.).

Na zjištěný skutkový stav soud aplikoval následující ustanovení:

Podle ustanovení § 366 odst. 1 ZP zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle ustanovení § 366 odst. 4 ZP zaměstnavatel je povinen nahradit škodu, i když dodržel povinnosti vyplývající

z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, pokud se odpovědnosti zcela nebo zčásti nezprostí.

Podle ustanovení § 378 odst. 1 ZP Jednorázové odškodnění pozůstalých přísluší pozůstalému manželovi a nezaopatřenému dítěti, a to každému ve výši nejméně 240 000 Kč; rodičům zemřelého zaměstnance, jestliže žili se zaměstnancem v domácnosti, v úhrnné výši nejméně 240 000 Kč. Jednorázové odškodnění ve výši nejméně 240 000 Kč přísluší i v případě, že se zemřelým zaměstnancem žil v domácnosti pouze jeden rodič.

Na základě provedeného dokazování, kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, a po přihlédnutí ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, dospěl soud k závěru o skutkovém stavu a právním závěru:

Žalobkyně a) se proti žalovanému domáhala zaplacení jednorázového odškodnění pozůstalé za úmrtí jejího otce, který byl podle pracovní smlouvy ze dne 20.3.2012 zaměstnán u společnosti BRANALDI, s.r.o., a to na dobu určitou do 31.12.2012. Zemřelý byl zaměstnán jako pracovník ve výrobě - obsluha stroje, s místem výkonu práce v Chrastavě. Dne 16.4.2012 v 14 hod došlo na pracovišti výše uvedené společnosti k pracovnímu úrazu u Karla S██████, který na následky pracovního úrazu zemřel. Tento smrtelný úraz u otce žalobkyně a) nastal v rámci plnění pracovních povinností a tedy se jednalo o pracovní úraz ve smyslu ustanovení § 366 ZP.

Společnost BRANALDI s.r.o. jako zaměstnavatel zemřelého porušil povinnosti na úseku bezpečnosti práce, což bylo prokázáno odůvodněním příkazu č. j. 14730/7.41/12/14.3-2 Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj. Daným příkazem byla také dané společnosti za správní delikt uložena pokuta. V řízení bylo rovněž prokázáno a tato skutečnost byla i mezi účastníky nesporná, že zemřelý neporušil žádné povinnosti zaměstnance a počínal si při plnění svých pracovních úkolů v souladu se zákonem a s vnitřními předpisy zaměstnavatele.

V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobkyně a) jakožto nezaopatřené nezletilé dítě má nárok na jednorázové odškodnění podle ustanovení § 378 odst. 1 ZP. Ustanovení § 378 odst. 1 ZP, v rozhodném znění, tedy v době úmrtí Karla S██████, zakotvovalo právo pozůstalého nezaopatřeného dítěte na jednorázové odškodnění za úmrtí zemřelého zaměstnance

v částce nejméně 240.000,- Kč. Žalobkyně a) požadovala na tomto odškodnění částku ve výši 500.000,- Kč, žalovaný daný nárok uznal co do částky 240.000,- Kč, o kterém soud rozhodl rozsudkem pro uznání. Nárok ve výši 260.000,- Kč žalovaný neuznal a byl předmětem dokazování.

Soud se dále zabýval samotnou výší jednorázového odškodnění. Z ustanovení § 378 odst. 1 ZP je zřejmé, že žalobkyně mohli požadovat vyšší částku než je částka 240.000,- Kč, neboť v daném ustanovení je uvedeno, že odškodnění se poskytuje v částce nejméně 240.000,- Kč.

Vztah žalobkyně a) a zemřelého otce byl naprosto bezproblémový, zemřelý otec se o svou nezletilou řádně staral, hrál si s ní a věnoval jí většinu svého volného času. Intenzita vztahu zemřelého otce a žalobkyně a) byla o to zesílena, že zemřelý otec pečoval o tehdy tříletou dceru, pomáhal jí se základními životními potřebami a tehdy tříletá dcera potřebovala veškerou péči svých rodičů, kterou nemohla sama zastat. Zemřelý byl zároveň osobou, která finančně zabezpečovala chod domácnosti, kdy jeho družka byla s dcerou na rodičovské dovolené a kromě rodičovského příspěvku neměla jiný příjem a dále se zemřelým jako osoby spolu posuzované pobírali pomoc v hmotné nouzi. Jediným zdrojem příjmů rodiny tak tedy byla mzda zemřelého a dávky sociální podpory, které žalobkyně b) odhadla ve výši zhruba 5.000,- Kč měsíčně. Součástí těchto příjmů byla mateřská v částce 3.800,- Kč měsíčně. Žalobkyně a zemřelý spolu sdíleli společnou domácnost a bydleli v nájemním bytě, který ze svého příjmu hradil zemřelý. Žalobkyně b) po smrti svého druhu zůstala sama a nebyla schopna finančně udržovat chod domácnosti, nemohla chodit do práce, jelikož měla malé dítě a nikdo by jí tak nezaměstnal. Byla tak odkázána pouze na pomoc své rodiny a přátel. Nezletilé žalobkyni a) velmi otec scházel a tak si vytvořila vazbu na bratra žalobkyně b), kterému po času začala říkat táto. Pokud tedy jde o vztah hmotné a existenční závislosti na zemřelého je nutné dále zdůraznit, že aby žalobkyně b) udržela určitý standard v chodu domácnosti, musela se zadlužit i na elektřině, aby tak mohla umožnit sobě i dceři určitý životní standard. Kromě existenční závislosti je při stanovení jednorázového odškodnění nutné zohlednit i citové vazby dcery na zemřelého, kdy zemřelý byl osobou, který o žalobkyni a) pečoval a zároveň jí poskytoval ochranu. Jak bylo prokázáno výpovědí žalobkyně b) zemřelý se staral o dceru řádně, nezabezpečoval jí pouze základní potřeby, jako jsou ošacení, jídlo a bydlení, ale také o ní projevoval zájem, když si s ní hrál a pečoval o ní, dcera pro něho byla vším. Jak

žalobkyně b) dále uvedla, s druhem měli bezproblémový vztah, nehádali se, zemřelý druh nechodil do restaurací a většinu času trávil s rodinou. Z provedeného dokazování tedy vyplynulo, že žalobkyně byly na zemřelém majetkově závislé, kdy zemřelý zabezpečoval finančně celý chod domácnosti.

Ve vztahu k žalobkyním se tak jednalo o velmi citelnou ztrátu, kdy zemřelý byl milujícím druhem, se svojí partnerkou měli harmonický vztah a zároveň zemřelý byl milujícím otcem, který pečoval o dceru. Zemřelý tak byl osobou, u které se dalo očekávat, že bude nadále zabezpečovat finančně chod domácnosti a kdy tehdy tříletá dcera bude svého otce stále více potřebovat. V současné době je ve věku, kdy si více uvědomuje ztrátu svého otce a ví, že se na něj již nikdy nebude moci obrátit se svými problémy. Náhradu jednorázového odškodnění za úmrtí zemřelého zaměstnance podle ustanovení § 378 odst. 1 ZP proto bylo účelné a spravedlivé stanovit nad rámec poskytnutého jednorázového odškodnění v částce 240.000,- Kč podle zákoníku práce. Jako proporcionální náhradu za ztrátu otce soud vzhledem ke shora popsaným důvodům stanovil celkem na částku ve výši 500.000,- Kč, tedy vyhověl nároku žalobkyně na další částku ve výši 260.000,- Kč. Toliko pro srovnání lze dodat, že také jiné evropské právní úpravy se v obdobných případech převážně pohybují při stanovení výše nemajetkové újmy za usmrcení blízké osoby v rozmezí od 200.000,- Kč do 500.000,- Kč (Belgie, Rakousko, Slovinsko, Švýcarsko). Hlavní roli při stanovení konkrétní částky v uvedených případech hrají jednak okolnosti případu a samozřejmě již konstatovaná blízkost osobního vztahu, kde nejvíce náleží pozůstalým rodičům, dětem a manželům, méně pak dalším příbuzným (sourozenci), přičemž jejich nárok může být podmíněn sdílením společné domácnosti (k tomu blíže srov. rozhodnutí Nejvyššího soud ze dne 12.4.2016, č. j. 4 Tdo 1402/2015-97). K tomu soud dále uvádí, že je nezbytné si uvědomit, že úmrtím blízké osoby, jakkoliv se jedná o citelné útrapy, které sekundární oběť pocituje, dochází k zásahu do její psychické sféry, ale zároveň do dalších sfér života postiženého jedince a je nutné také zmínit, že žádná finanční částka není schopna vyvážit smrt blízké osoby.

K samotnému právnímu posouzení soud dále uvádí, že obdobnými situacemi se již několikrát zabýval Nejvyšší soud, např. v rozhodnutí ze dne 8.4.2010 sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 se zabýval obdobnou situací, kdy pozůstalí neměli na výběr mezi více odpovědnými subjekty, a kdy jako odpovědný subjekt, vůči kterému mohli uplatnit svůj požadavek, v úvahu přicházel pouze a jediné zaměstnavatel, u něhož byl zemřelý v pracovním

poměru. V této věci byl zaujat názor, že v případě, že se zaměstnanec v občanském soudním řízení domáhá náhrady škody způsobené pracovním úrazem, a nepřichází-li v úvahu kromě zaměstnavatele jiný odpovědný subjekt z téže škodné události, lze uplatněný nárok zaměstnance na náhradu škody posoudit jen podle příslušných ustanovení zákoníku práce o odškodňování pracovních úrazů. Jestliže tedy při plnění pracovních úkolů dojde k úmrtí zaměstnance v důsledku poškození zdraví nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů (tj. pracovním úrazem - § 380 odst. 1 ZP), nepřichází v úvahu, aby poškozený pozůstalý měl při uplatnění odvozeného (akcesorického) nároku na výběr, podle kterého právního předpisu (občanský zákoník) bude tento nárok posuzován.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal žalobkyni, jenž byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce po zaokrouhlení ve výši 114.998,- Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle ustanovení § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a.t.“) sestávající z částky 11.580,- Kč za každý z osmi úkonů uvedených v ustanovení § 11 odst. 1 a.t. (převzetí a příprava zastoupení, zaslání kvalifikované výzvy, podání žaloby o jednorázové odškodnění pozůstalých, podání žaloby stanovení povinnosti k náhradě nákladů na výživném, účast na jednání 26. července 2017, 2. srpna 2017, převzetí a přípravu zastoupení a zaslání kvalifikované výzvy přiznal soud dvakrát, neboť toto musel advokát učinit dvakrát s ohledem na spojení dvou řízení, kdy nejdříve každý nárok uplatňoval samostatně) včetně osmi paušálních náhrad výdajů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 a.t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 95.040 Kč ve výši 19.958,40 Kč. Soud při výpočtu nákladů řízení vycházel z tarifní hodnoty 813.129,788,-Kč, kdy sečetl všechna plnění, která přiznal žalobkyním.

Lhůtu k plnění soudem uložených povinností soud nestanovil, a to s ohledem na ustanovení § 203 odst. 5 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, ve kterém se uvádí, že po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť.

Poučení : Proti výroku I. a II. tohoto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolacím důvodem jsou jen vady spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce nebo soud prvního stupně nebyl správně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát, a dále skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Z jiných důvodů se odvolat nelze.

Proti výroku III. a IV. a o lhůtě k plnění **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím soudu podepsaného.

Po právní moci rozhodnutí určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními.

Jestliže žalovaný nesplní dobrovolně povinnosti uložené tímto rozhodnutím, mohou žalobkyně podat návrh na nařízení soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Liberci dne 9. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
Marta Urbanová

Mgr. Martin Košek, v. r.
předseda senátu